

ФРЕДЕРИК ПОЛ АЗ СЪМ ДРУГО НЕЩО

Превод от английски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Седя на ръба на металния креват. За дюшек ми служи второ одеало, застлано направо върху пружината. Не е никак удобно, но мен ме очакват много по-големи неприятности.

Скоро ще ме преместят в окръжния затвор, а след време — и в килията за осъдени на смърт. Разбира се, преди това ще има съдебен процес, но това е необходима формалност. Не само ме хванаха на местопрестъплението, но и си признах всичко.

Умишлено убих Лоурънс Конът, моя приятел, който ми спаси живота. Естествено, бих могъл да посоча някои смекчаващи вината обстоятелства, но съдът едва ли ще ги вземе под внимание.

С Конът сме приятели отдавна. Войната ни раздели. Няколко години след края ѝ се срещнахме отново във Вашингтон, но в отношенията ни вече имаше отчуждение. През това време той, както се казва, бе намерил призванието си. Упорито работеше над нещо, но криеше точно какво. Аз си имах свои грижи, но след като ме скъсаха на изпита по анатомия, прекъснах всякакви отношения с науката. Трябва да призная, че доста отдавна охладнях към медицината — още когато за пръв път попаднах в залата за дисекции. Не че се страхувах от трупове, просто не виждах нищо привлекателно в тях.

Така и не получих докторска диплома. Пък и за какво ли е нужна тя на едно ченге, охрана на сенатор?

Не особено внушителна кариера, нали? Не, разбира се. Но аз не се срамувам. Изобщо човек не бива да се срамува от нищо. А моята длъжност дори ми харесва. В присъствието на своите бодигардове сенаторите обикновено са доста откровени, отнасят се добре към нас и научаваме доста интересни неща за задкулиската политика. От своя страна сме доста полезни на много хора — на репортерите например, които все слухтят за пикантерии; на правителствените чиновници, които понякога използват някоя изтървана от непредпазливост думичка за цяла политическа кампания; а също и на всички онези, които жадуват да присъстват на важни разисквания в галерията за гости.

Както се случи например с Лари Конът. Видяхме се случайно на улицата, побъбрихме, после той ме попита не мога ли да го снабдя с пропуск за предстоящите разисквания по външната политика. На другия ден му се обадох, че с пропуска всичко е наред.

Той пристигна в началото на речта на държавния секретар и малките му влажни очички просто сияеха от радост. И тогава неочаквано се раздаде страшен вик. Всички, естествено, още помнят тази история. Бяха трима, ония фанатици от Централна Америка, които се опитваха с огнестрелно оръжие да решават политически проблеми. Двамата бях с пистолети, третия — с ръчна граната. Изстрелите раниха двама сенатори и едно ченге. Двамата с Конът стояхме съвсем наблизо. Метнах се върху мъничкото човече, което вече бе замахнало с гранатата, повалих го на земята; гранатата се търкулна встрани, исках да я уловя и когато разбрах, че всеки миг ще се взриви, се вцепених. И в този миг върху нея се оказа Лари.

Вестниците ни обявиха за герои. Писаха, че след като се хвърлил по корем върху гранатата, Лари успял по някакво чудо да я измъкне изпод себе си и да я метне встрани...

Тя наистина не причини вреда никому. Вестниците споменаха, че Лари изгубил съзнание — вярно си е. Дойде на себе си след цели шест часа и през целия ден се намираше в някакъв унес.

Посетих го на другата вечер. Много се зарадва.

— Ето че станахме и герои — каза приветливо.

— Лари, ти ми спаси живота.

— Дребна работа, Дик, не си заслужава да говорим за това. Хвърлих се инстинктивно, имахме късмет, нищо повече.

— Според вестниците ти си бил направо страхотен. Всичко е станало толкова бързо, че никой не може да разбере...

— Естествено, никой не може да забележи какво става за стотни от секундата — отвърна той още по-небрежно.

— Но аз успях, Лари.

Мъничките му очички се свиха още повече.

— Аз бях точно между теб и гранатата. Невъзможно бе да се хвърлиш нито покрай мен, нито над мен, нито през мен. И все пак се оказа върху гранатата.

Не обели дума.

— И още нещо, Лари. Тя се взриви просто под теб, взривът буквално те повдигна. Имал си защитна броня, нали?

— Виждаш ли — каза той, след като се изкашля, — фактът, че...

— Да оставим „факта“ на мира, приятелю. Кажи какво стана всъщност.

Той свали очилата си и смутено разтърка очи.

— Не разбирам... — измънка той. — Вестниците пишат, че тя се взривила на няколко...

— Майната им на вестниците, Лари! Разбери, аз стоях до теб, аз видях всичко!

Лари си беше нисък, но никога не е изглеждал толкова дребен, когато свит на кълбо в креслото ме гледаше с такива очи, сякаш бях самата Немезида.

После се разсмя. Разсмя се с такъв детски смях, почти щастлив, че аз трепнах от изненада.

— Е, добре, Дик, по дяволите тая игра на криеница. Аз бях в безсъзнание, а ти си видял всичко... Рано или късно все ще трябва някому да призная. А защо не на теб в края на краищата...

От това, което по-късно узнах, в моите прощални бележки изпускам само една подробност, наистина твърде съществена. За нея никой никога няма да узнае. Във всеки случай не от мен.

— Аз осъзнавам — започна Лари, — че рано или късно ти ще си спомниш за нашите нощни разговори по кафенетата, нашите безкрайни спорове за Бога и световните проблеми. Не си ги забравил, нали?

Не съм. Помня много добре колко безжалостно се подигравах на налудничавите му твърдения и хипотези и колко упорито ги защитаваше той. Една от тях бе особено безумна — веднъж бе започнал да ми доказва, че...

— Ти май тогава твърдеше — започнах аз, като с мъка търсих думите си, — че някога щяло да настъпи време, когато човешкият дух ще овладее... хм... психокинетичните сили... Че някога ние, без да използваме машини, ще можем само със силата на мисълта да пренасяме тялото си мигновено където пожелаем... Изобщо, нямало нищо невъзможно за човешкия дух.

— Господи, колко недозрял съм бил тогава! — възкликна Лари и се замисли.

На мен също ми беше нужно да се съсредоточа.

— Разбира се — каза след малко той, — човешкият дух сам по себе си не може да постигне това. Всичко, което съм ти разправял

тогава, са били думи на възторжен мечтател, а не на учен, проверил истинността им експериментално. Но в нещо все пак съм бил прав и то ми помогна да намеря правилното решение. Съществуват някои... да ги наречем технически похвати, с които човек може да насочва мисълта си така... че тя да въздейства върху обикновените физически сили и взаимодействия. Върху онези, които срещаме на всяка крачка. Ако овладее тези похвати, човекът ще победи природата.

Особени нюанси в гласа и в погледа му ме накараха да почувствам, че той сякаш наистина е изтръгнал от природата някаква велика тайна. Този път сякаш бях готов да повярвам.

— Овладял тези похвати — продължи той, — човек може да прави всичко. Разбираш ли, Дик, абсолютно всичко! Да прелети през океана? За части от секундата! Да обезвреди взривяваща се бомба? Видя го със собствените си очи. Разбира се, постига се с усилена работа на мисълта и като всяка работа представлява разход на енергия — никой не може да заобиколи природните закони. Точно затова бях цял ден въвн от играта. Да неутрализираш голямо количество освободена за миг енергия засега е трудно нещо. Много по-лесно е да отклониш летящ куршум, а още по-просто — да извадиш патрона от цевта и да го прехвърлиш в джоба си, за да няма изстрел. Разстоянието почти няма значение. Стига да поискаш, Дик — в очите му прилясна пламъче на гордост, — ще видиш пред себе си английската корона с целия ѝ блясък и...

— А можеш ли да надникваш в бъдещето? — попитах.

Той се навъси.

— Защо с този тон, Дик? Аз говоря за сериозни неща. Шарлатанството никога...

— А да четеш мисли?

Лицето му просветна.

— И този разговор ли помниш? Не, не мога. С тази задача смятам да се захвана по-късно. Но сега не мога.

— Е, покажи ми нещо, което можеш — помолих аз.

Усмихна се. Явно разговорът не му беше приятен, разбирах го. Много години бе крил тайната си от всички. Десет години експерименти в пълна самота. Десет години надежди и разочарования — от неоформената идея до реализираната възможност. Просто имаше нужда да извади душата си навън.

— Искаш да ти покажа нещо ли? — Огледа стаята и кимна. — Погледни към прозореца.

Прозорецът се отвори и пак се затвори.

— Погледни радиоапарата.

Малкият апарат внезапно оживя — чу се щракане, единият от клавишите потъна, разнесе се музика.

— Сега гледай внимателно!

Музиката рязко спря, радиоапаратът изчезна, после си появи на друго място и щепселът на шнура тупна на килима.

— Беше почти на височината на Еверест. — Явно се опитваше да запази непринудения си тон. — А какво ще кажеш за това?

Лежачият на пода шнур се вдигна и щепселът се устреми към контакта.

— Не — промени решението си Лари. — Сега ще ти покажа нещо сериозно. Дик, ще го накарам да работи без ток. За усилване на електромагнитните трептения е достатъчно...

Напрегнатият му поглед бе прикован в апарата. Миг, втори. Светна лампичката на скалата, от високоговорителя се чува съскащи звуци...

Изправих се от стола, който беше точно зад Лари.

Използвах телефона на масичката. Ударът беше в тила, зад ухото. Свлече се и рухна. Ударих го още два пъти, за да не може да се свести поне час.

После започнах обиска. Онова, което ме интересуваше, намерих в писалището. Записки и изчисления. Всичко, което трябваше да знам, за да мога да върша онова, което можеше той.

Побра се в два-три реда, всичко останало изгорих.

Вдигнах слушалката и повиках полиция. Когато чух сирената, извадих служебния пистолет и стрелях в гърлото му. Когато те нахълтаха, Лари беше мъртъв.

Съвестта ми е чиста. В съда ще се опитам да обясня мотивите за постъпката си, макар да не съм сигурен, че съдебните заседатели ще ме разберат.

Онези два-три реда обясняваха как да правя онова, което можеше да прави Лари Конът. Би могъл да го прочете всеки, който може да чете. Формулата на Конът бе достъпна за всички грамотни хора — честни и нечестни, подлещи, престъпници, душевноболни...

Лоурънс Конът беше честен идеалист, истина е. Бяхме приятели от детинство, познавах и зъбите му, както се казва. При нужда бих могъл да му поверя живота си. Всичко си е точно така!

Но в случая става дума за нещо много по-голямо. Не само за неговия живот. Не само за моя.

Кой може да гарантира за човек, почувствал се внезапно бог? Представете си, че някакъв един-единствен знае тайна, която му дава възможност да прониква през всякакви стени, да влиза във всякакви закрити помещения, във всяка банкова каса. Представете си човек, за когото никакво оръжие не е тайна.

Казват, че властта покварявала. Че абсолютната власт развърщавала абсолютно. А можем ли да си представим по-абсолютна власт от властта на Конът? Човек, който не се страхува от никакво възмездие, би могъл да върши всичко, което ме хрумне, нали?

Лари беше мой приятел, но аз го убих съвсем хладнокръвно. Просто защото осъзнавах: не бива да оставям жив човек, който владее тайната да бъде господар на света.

А онези два-три реда ли?

Е, аз съм друго нещо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.